

eZine
of Modern Texts in Translation



Translation
Café

February 2016



H. G. Wells

translated into Romanian by
MTTLC graduate Diana Ivan

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

Translation Café, Issue **157**

Short story by **H. G. Wells**

Translated into Romanian by MTTLC graduate Diana Ivan

1



eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

Editor-in-Chief
Violeta Baroană

ISSN 1842-9149

Issue 157
February 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Short story by **H. G. Wells**
translated into Romanian by
MTTLC graduate
Diana Ivan

Reviser:
Mădălina Bănuțu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu



February 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

MTTLC
Masteratul pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan
mttlc.ro



CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
<http://editura.mttlc.ro>

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro



A Story of the Days to Come *O poveste a zilelor ce vor veni*

by **H. G. Wells**

traducere în limba română de

Diana Ivan,

absolventă a MTTLIC



Translation
Café

February 2016

The excellent Mr. Morris was an Englishman, and he lived in the days of *Queen Victoria*ⁱ the Good. He was a prosperous and very sensible man; he read *The Times*ⁱⁱ and went to church, and as he grew towards middle age an expression of quiet contented contempt for all who were not as himself settled on his face. He was one of those people who do everything that is right and proper and sensible with inevitable regularity. He always wore just the right and proper clothes, steering the narrow way between the smart and the shabby, always subscribed to the right charities, just the judicious compromise between ostentation and meanness, and never failed to have his hair cut to exactly the proper length.

Everything that it was right and proper for a man in his position to possess, he possessed; and everything that it was not right and proper for a man in his position to possess, he did not possess.

And among other right and proper possessions, this Mr. Morris had a wife and children. They were the right sort of wife, and the right sort and number of children, of course; nothing imaginative or highy-flighty about any of them, so far

Stimabilul domn Morris era englez și trăia în vremea *Reginei Victoria a Regatului Unit*ⁱ. Era un bărbat înstărit și foarte rațional; citea ziarul *The Times*ⁱⁱ și mergea la biserică, iar pe măsură ce se apropia de a doua jumătate a vieții o expresie liniștită de dispreț mulțumit de sine față de toți cei care nu erau ca el însuși i se așternu pe față. Era unul dintre acei oameni care fac tot ceea ce este corect, cum se cuvine și rațional cu o regularitate de neînlăturat. Întotdeauna purta întocmai hainele potrivite și convenite, menținându-se pe linia subțire dintre elegant și ponosit, întotdeauna contribuia la societățile de binefacere potrivite, alegând întocmai compromisul chibzuit dintre înfumurare și zgârcenie, iar fără excepție părul îi era mereu tuns chiar la lungimea convenită.

Tot ceea ce era potrivit și cum se cuvine pentru un om în situația sa să aibă, el avea; și tot ceea ce nu era potrivit și cum se cuvine pentru un om în situația sa să aibă, el nu avea.

Printre alte bunuri potrivite și convenite, acest domn Morris avea soție și copii. Erau tipul potrivit de soție și tipul și numărul potrivit de copii, firește; nimic fantezist sau nechibzuit în privința lor, cel puțin din câte își dădea seama domnul



as Mr. Morris could see; they wore perfectly correct clothing, neither smart nor hygienic nor faddy in any way, but just sensible; and they lived in a nice sensible house in the later Victorian sham *Queen Anne style*ⁱⁱⁱ of architecture, with sham *half-timbering*^{iv} of chocolate-painted plaster in the gables, *Lincrusta Walton*^v sham carved oak panels, a terrace of terra cotta to imitate stone, and cathedral glass in the front door.

His boys went to good solid schools, and were put to respectable professions; his girls, in spite of a fantastic protest or so, were all married to suitable, steady, oldish young men with good prospects. And when it was a fit and proper thing for him to do so, Mr. Morris died. His tomb was of marble and, without any art nonsense or laudatory inscription, quietly imposing – such being the fashion of his time.

He underwent various changes according to the accepted custom in these cases, and long before this story begins his bones even had become dust, and were scattered to the four quarters of heaven. And his sons and his grandsons and his great-grandsons and his great-great-grandsons, they too were

Morris; purtau o îmbrăcăminte întru totul potrivită, nici elegantă, nici igienică sau excentrică în vreun fel, ci pur și simplu practică, și locuiau într-o casă plăcută și decentă construită în stilul victorian care dădea impresia de *arhitectură barocă engleză*ⁱⁱⁱ, cu o *paiantă*^{iv} falsă cu frontoane din ipsos vopsit în culoarea ciocolatei, lambriuri false din lemn de stejar sculptat cu pereți acoperiți de tapet *Lincrusta Walton*^v, o terasă din teracotă care imita piatra și vitralii la ușa din față.

Băieții săi învățară la școli bune și serioase și urmașii profesii respectabile. Fetele, în ciuda unei împotrivi absurde, fură toate căsătorite cu bărbați potriviți, statornici, trecuți de prima tinerețe și cu perspective bune. Iar atunci când fu timpul potrivit și convenit, domnul Morris muri. Cavoul lui fu realizat din marmură și, fără nimicuri artistice sau vreo inscripție elogioasă, impunător într-un mod discret – după cum era moda acelei vremi.

El trecu prin multe schimbări, după cum este obiceiul în astfel de cazuri și cu mult timp ca această poveste să fi început, oasele lui se transformaseră în praf și pulbere și fuseseră risipite în cele patru zări. Chiar și fiii, nepoții, strănepoții și stră-strănepoții săi erau oale și ulcele și asemeni lui, risipiți. Nu și-ar



dust and ashes, and were scattered likewise. It was a thing he could not have imagined, that a day would come when even his great-great-grandsons would be scattered to the four winds of heaven. If anyone had suggested it to him he would have resented it. He was one of those worthy people who take no interest in the future of mankind at all. He had grave doubts indeed, if there was any future for mankind after he was dead.

It seemed quite impossible and quite uninteresting to imagine anything happening after he was dead. Yet the thing was so, and when even his great-great-grandson was dead and decayed and forgotten, when the sham half-timbered house had gone the way of all shams, and *The Times* was extinct, and the silk hat a ridiculous antiquity, and the modestly imposing stone that had been sacred to Mr. Morris had been burnt to make lime for mortar, and all that Mr. Morris had found real and important was serene and dead, the world was still going on, and people were still going about it, just as heedless and impatient of the Future or, indeed, of anything but their own selves and property, as Mr. Morris had been.

And, strange to tell, and much as Mr. Morris would have

fi putu imagina că va veni o zi când chiar stră-strănepoții săi vor fi risipiți în cele patru zări. Dacă cineva i-ar fi sugerat această idee, ar fi detestat-o. Făcea parte dintre acei oameni iluștri care nu sunt câtuși de puțin interesați de viitorul omenirii. Avea într-adevăr îndoieli serioase dacă omenirea va mai avea vreun viitor după moartea sa.

Părea absolut imposibil și complet neinteresant să își imagineze că se va întâmpla ceva după ce el va fi murit. Cu toare acestea lucrurile își urmau cursul, iar atunci când stră-strănepotul său muri, se descompuse și fu uitat, când casa cu paianță falsă luă drumul tuturor falsurilor, ziarul *The Times* nu mai exista, iar jobenul era considerat o vechitură caraghioasă, piatra de mormânt discret impunătoare care fusese sfântă pentru domnul Morris fu arsă spre a face var pentru mortar, iar tot ceea ce fusese adevărat și important pentru domnul Morris acum era veștejit și mort, lumea încă mai exista, iar oamenii trăiau la fel de nepăsători și nerăbdători în privința viitorului, sau mai exact în privința a orice nu îi privea pe ei sau proprietatea lor, întocmai cum fusese și domnul Morris.

Iar în mod surprinzător, și pe cât de mult s-ar fi înfuriat



been angered if anyone had foreshadowed it to him, all over the world there scattered a multitude of people, filled with the breath of life, in whose veins the blood of Mr. Morris flowed. Just as some day the life which is gathered now in the reader of this very story may also be scattered far and wide about this world, and mingled with a thousand alien strains, beyond all thought and tracing.

And among the descendants of this Mr. Morris was one almost as sensible and clear-headed as his ancestor. He had just the same stout, short frame as that ancient man of the nineteenth century, from whom his name of Morris – he spelt it Mwres – came; he had the same half-contemptuous expression of face. He was a prosperous person too, as times went, and he disliked the “new-fangled,” and bothers about the future and the lower classes, just as much as the ancestral Morris had done. He did not read *The Times*: indeed, he did not know there ever had been a *Times* – that institution had foundered somewhere in the intervening gulf of years; but the phonograph machine, that talked to him as he made his toilet of a morning, might have been the voice of a reincarnated *Blowitz*^{vi} when it dealt with the world’s affairs. This

domnul Morris dacă cineva i-ar fi prevestit lui, pe tot cuprinsul lumii se răspândi o mulțime de oameni, animați de suflul vieții, prin ale căror vine curgea sângele domnului Morris. După cum într-o zi, însăși viața care se găsește acum în cititorul acestei povestiri ar putea la fel de bine să fie răspândită în diferite colțuri ale acestei lumi și amestecată cu sute de neamuri străine, dincolo de orice gând și imaginație.

Printre descendenții acestui domn Morris se găsea unul aproape la fel de rațional și lucid precum strămoșul său. Avea aceeași constituție corpulentă și scundă, precum vechiul bărbat din secolul al nouăsprezecelea de la care moștenise numele de Morris, pe care el îl scria Mwres; și aceeași expresie în parte disprețuitoare îi era așternută pe față. Era de asemenea înstărit, după standardul vremii, îi displăceau lucrurile „moderne”, și săcăielile legate de viitor și clasele inferioare, la fel de mult pe cât îi displăcuseră și vechiului domn Morris. Nu citea ziarul *The Times*; ba chiar nici nu știa că a existat vreodată un ziar numit *Times* – acea instituție dispăruse undeva în negura vremurilor. Dar fonograful, care îi vorbea în timp ce își făcea toaleta de dimineață, ar fi putut fi vocea unui *Blowitz*^{vi} reîncarnat atunci când discuta despre starea lumii. Acest fonograf era de



phonographic machine was the size and shape of a Dutch clock, and down the front of it were electric barometric indicators, and an electric clock and calendar, and automatic engagement reminders, and where the clock would have been was the mouth of a trumpet. When it had news the trumpet gobbled like a turkey, "Galloop, galloop," and then brayed out its message as, let us say, a trumpet might bray. It would tell Mwres in full, rich, throaty tones about the overnight accidents to the omnibus flying-machines that plied around the world, the latest arrivals at the fashionable resorts in Tibet, and of all the great monopolist company meetings of the day before, while he was dressing. If Mwres did not like hearing what it said, he had only to touch a stud, and it would choke a little and talk about something else.

Of course his toilet differed very much from that of his ancestor. It is doubtful which would have been the more shocked and pained to find himself in the clothing of the other. Mwres would certainly have sooner gone forth to the world stark naked than in the silk hat, frock coat, grey trousers and watch-chain that had filled Mr. Morris with sombre self-respect in the past. For Mwres there was no shaving to do; a skilful

mărimea și forma unui ceas cu cuc, iar în față, în partea de jos se găseau barometre electronice, un ceas și un calendar electronic, mementouri automate, iar în locul unde s-ar fi aflat ceasul era gura unei trompete. Atunci când anunța știrile, trompeta bolborosea ca un curcan, „glu-glu“, iar apoi își țipa mesajul după cum, să spunem, ar fi făcut o trompetă. În tonuri sonore, bogate și guturale îi povestea lui Mwres despre accidentele de peste noapte ale omnibuzelor zburătoare care făceau curse în jurul lumii, cele mai recente apariții la stațiunile de lux din Tibet și despre toate întâlnirile importante din ziua precedentă ale companiei monopoliste, toate acestea în timp ce se îmbrăca. Dacă lui Mwres nu îi plăcea ceea ce îi spunea, nu trebuia decât să apese un buton iar mașinăria se bloca puțin, iar apoi vorbea despre altceva.

Bineînțeles, toaleta sa era foarte diferită de cea a strămoșului său. Nu e sigur care dintre cei doi ar fi fost mai șocat și ar fi suferit mai mult dacă ar fi fost îmbrăcat în hainele celuilalt. Mwres cu siguranță ar fi ieșit în lume mai degrabă complet gol decât în jobenul, redingota, pantalonii gri și ceasul de buzunar care în trecut îl făcuseră pe domnul Morris să se simtă plin de un respect de sine solemn. Mwres nu avea de ce



operator had long ago removed every hair-root from his face. His legs he encased in pleasant pink and amber garments of an air-tight material, which with the help of an ingenious little pump he distended so as to suggest enormous muscles. Above this he also wore pneumatic garments beneath an amber silk tunic, so that he was clothed in air and admirably protected against sudden extremes of heat or cold. Over this he flung a scarlet cloak with its edge fantastically curved. On his head, which had been skillfully deprived of every scrap of hair, he adjusted a pleasant little cap of bright scarlet, held on by suction and inflated with hydrogen, and curiously like the comb of a cock. So his toilet was complete and, conscious of being soberly and becomingly attired, he was ready to face his fellow-beings with a tranquil eye.

This Mwres – the civility of “Mr.” had vanished ages ago – was one of the officials under the Wind Vane and Waterfall Trust, the great company that owned every wind wheel and waterfall in the world, and which pumped all the

să se bărbierească; în urmă cu mult timp un operator piceput îndepartase fiecare rădăcină de păr de pe chipul său. Picioarele și le învelea în niște veșminte atrăgătoare care erau colorate în roz și gălbui-chihlimbar și fabricate dintr-un material etanșezat, pe care, cu ajutorul unei mici pompe ingenioase, îl umfla astfel încât să dea impresia unor mușchi enormi. Peste acestea mai purta niște haine pneumatice sub o tunică de mătase de culoarea chihlimbarului, astfel încât era îmbrăcat în aer și protejat admirabil de extreme bruște de căldură sau frig. Pe deasupra își arunca o pelerină de culoare stacojie a cărei margine era curbată într-o manieră fantezistă. Pe cap, care fusese deposedat cu pricepere de orice urmă de fir de păr, își potrivea o mică beretă de un stacojiu deschis menținută prin aspirare și umflată cu hidrogen, care în mod straniu arăta precum creasta unui cocoș. Astfel toaleta sa era completă și, conștient de faptul că era îmbrăcat sobru și cum se cuvine, era pregătit să-și înfrunte liniștit semenii.

Acest Mwres – termenul de politețe „domn” dispăruse cu secole în urmă – era unul dintre oficialii Trustului de giruete și cascade, marea companie care deținea toate giruetele și cascadele din lume, care pompa toată apa și furniza toată



water and supplied all the electric energy that people in these latter days required. He lived in a vast hotel near that part of London called Seventh Way, and had very large and comfortable apartments on the seventeenth floor. Households and family life had long since disappeared with the progressive refinements of manners; and indeed the steady rise in rents and land values, the disappearance of domestic servants, the elaboration of cookery, had rendered the separate domiciles of Victorian times impossible, even had any one desired such a savage seclusion. When his toilet was completed he went towards one of the two doors of his apartment – there were doors at opposite ends, each marked with a huge arrow pointing one way and one the other – touched a stud to open it, and emerged on a wide passage, the centre of which bore chairs and was moving at a steady pace to the left. On some of these chairs were seated gaily-dressed men and women. He nodded to an acquaintance – it was not in those days etiquette to talk before breakfast – and seated himself on one of these chairs, and in a few seconds he had been carried to the doors of a lift, by which he descended to the great and splendid hall in which his breakfast would be automatically served.

energia electrică de care aveau nevoie oamenii din acele zile moderne. Locuia într-un hotel mare aflat lângă acea parte a Londrei numită Seventh Way și deținea un apartament foarte mare și confortabil la etajul al șaptelea. Gospodăriile și viața de familie dispăruseră de mult timp, odată cu rafinarea din ce în ce mai avansată a manierelor. Iar într-adevăr, creșterea constantă a chiriilor și a prețului pământurilor, dispariția servitorilor și dezvoltarea artei gătitului făcuseră ca domiciliile separate din epoca victoriană să pară ceva imposibil, în cazul în care cineva și-ar fi dorit o asemenea izolare sălbatică. După ce își termină toaleta, merse spre una dintre cele două uși ale apartamentului său, ușile erau în colțuri opuse, fiecare inscripționată cu o săgeată imensă care arăta într-o direcție sau în cealaltă – apăsa un buton pentru a o deschide și ieși într-un coridor lung în centrul căruia se găseau scaune și care ducea spre stânga într-un ritm constant. Pe o parte dintre aceste scaune erau așezate femei și bărbați îmbrăcați în haine vesele. Salută o cunștință printr-o scurtă înclinare a capului – vorbitul înainte de micul dejun nu făcea partea din normele de etichetă ale acelor zile – se așeză pe unul dintre scaune, iar în câteva secunde fu dus la ușile unui lift cu care coborâ la măriștea și splendidă sală de



It was a very different meal from a Victorian breakfast. The rude masses of bread needing to be carved and smeared over with animal fat before they could be made palatable, the still recognizable fragments of recently killed animals, hideously charred and hacked, the eggs torn ruthlessly from beneath some protesting hen – such things as these, though they constituted the ordinary fare of Victorian times, would have awakened only horror and disgust in the refined minds of the people of these latter days. Instead were pastes and cakes of agreeable and variegated design, without any suggestion in colour or form of the unfortunate animals from which their substance and juices were derived. They appeared on little dishes sliding out upon a rail from a little box at one side of the table. The surface of the table, to judge by touch and eye, would have appeared to a nineteenth-century person to be covered with fine white *damask*^{vii}, but this was really an oxidised metallic surface, and could be cleaned instantly after a meal. There were hundreds of such little tables in the hall, and at most of them were other latter-day citizen singly or in groups. And as Mwres seated himself before his elegant repast, the

mese unde micul său dejun avea să fie servit în mod automat.

Era o masă foarte diferită de cea a unui mic dejun din epoca victoriană. Grămezile grosolane de pâine care trebuiau tăiate și unse cu grăsime animală înainte să poată părea apetisante, bucățile încă recognoscibile de animal omorât recent, fripte și ciopârțite într-un mod oribil, ouăle înșfăcate fără milă de sub o găină potrivnică, asemenea lucruri, deși considerate o mâncare obișnuită în vremurile victoriene, n-ar fi trezit decât groază și dezgust în mințile rafinate ale oamenilor acelor zile moderne. În locul acestora erau paste și prăjituri cu o înfățișare plăcută și multicoloră, fără a sugera culoarea sau forma animalelor nefericite de la care le provenea conținutul și zeama. Apăreau pe farfuriuțe care alunecau pe niște șine dintr-o cutiuță aflată într-un capăt al mesei. Pentru o persoană din secolul al nouăsprezecelea, suprafața mesei, ca aspect și textură, ar fi părut acoperită de un frumos *damasc*^{vii} alb, dar de fapt era o suprafață metalică oxidată care putea fi curățată imediat după sfârșitul mesei. În sala de mese se aflau sute de astfel de măsuțe, iar la majoritatea dintre ele se găseau de unii singuri sau în grupuri alți cetățeni ale acelor zile moderne. În timp ce Mwres se așeza în fața mâncării sale rafinate, orchestra invizibilă, care



invisible orchestra, which had been resting during an interval, resumed and filled the air with music.

But Mwres did not display any great interest either in his breakfast or the music; his eye wandered incessantly about the hall, as though he expected a belated guest. At last he rose eagerly and waved his hand, and simultaneously across the hall appeared a tall dark figure in a costume of yellow and olive green. As this person, walking amidst the tables with measured steps drew near, the pallid earnestness of his face and the unusual intensity of his eyes became apparent. Mwres reseated himself and pointed to a chair beside him.

“I feared you would never come,” he said. In spite of the intervening space of time, the English language was still almost exactly the same as it had been in England under Victoria the Good. The invention of the phonograph and suchlike means of recording sound, and the gradual replacement of books by such contrivances, had not only saved the human eyesight from decay, but had also by the establishment of a sure standard arrested the process of change in accent that had hitherto been so inevitable.

se odihniise în timpul unei pauze, își reluă activitatea și umplu aerul cu muzică.

Dar Mwres nu arăta un prea mare interes nici față de micul său dejun, nici față de muzică. Privirea i se plimba fără încetare prin sală, de parcă ar fi așteptat un oaspete întârziat. În cele din urmă se ridică nerăbdător în picioare și făcu un semn cu mâna, iar în aceeași clipă apărură o siluetă înaltă și întunecată într-un costum galben-verde oliv. Pe măsură ce această persoană, care mergea printre mese cu pași măsurați, se apropia, seriozitatea palidă a chipului și intensitatea neobișnuită a privirii sale deveneau vizibile. Mwres luă loc din nou și arătă către un scaun de lângă el.

— Mă temeam că nu o să mai veniți, spuse acesta. În ciuda timpului care despărțea cele două epoci, limba engleză era aproape la fel precum cea din timpul Reginei Victoria a Regatului Unit. Invenția fonografului și a altor mijloace asemănătoare de înregistrare a sunetului și înlocuirea treptată a cărților cu aceste dispozitive, nu numai că a salvat văzul oamenilor de la degradare, dar de asemenea prin întocmirea unui standard sigur a oprit procesul schimbării de accent care până atunci fusese de-a dreptul inevitabil.



“I was delayed by an interesting case,” said the man in green and yellow. “A prominent politician – ahem –! Suffering from overwork.” He glanced at the breakfast and seated himself. “I have been awake for forty hours.”

“Eh dear!” said Mwres; “Fancy that! You hypnotists have your work to do.”

The hypnotist helped himself to some attractive amber-coloured jelly.

“I happen to be a good deal in request,” he said modestly.

“Heaven knows what we should do without you.”

“Oh! We’re not so indispensable as all that,” said the hypnotist, ruminating the flavour of the jelly. “The world did very well without us for some thousands of years. Two hundred years ago even – not one! In practice, that is . . . Physicians by the thousand, of course – frightfully clumsy brutes for the most part, and following one another like sheep – but doctors of the mind, except a few empirical flounders there were none.”

He concentrated his mind on the jelly.

– Am întârziat din cauza unui caz interesant, spuse bărbatul în galben-verzui. Un politician remarcabil – hm – care suferea de surmenaj. Privi către micul dejun și luă loc. Sunt treaz de patruzeci de ore.

– O, vai! spuse Mwres. Ca să vezi! Voi hipnotiștii aveți mult de lucru.

Hipnotistul se servi cu niște jeleu apetisant de culoarea chihlimbarului.

– Se întâmplă să fiu foarte căutat, spuse acesta cu modestie.

– Dumnezeu știe ce ne-am face fără voi!

– O! Nu suntem chiar așa de indispensabili, spuse hipnotistul în timp ce reflecta asupra aromei jeleului. Timp de câteva mii de ani omenirea s-a descurcat foarte bine fără noi. Chiar în urmă cu două sute de ani, nu era nici măcar un hipnotist! Unul adevărat, vreau să spun... Medici erau cu miile, desigur – în mare parte niște ființe îngrozitor de neîndemânatică, și se luau unul după altul ca într-o turmă – dar doctori ai minții, cu excepția a câtorva reali incompetenți, nu existau.

Își concentră atenția asupra jeleului.



“But were people so sane –?” began Mwres.

The hypnotist shook his head.

“It didn’t matter then if they were a bit silly or faddy. Life was so easy-going then. No competition worth speaking of – no pressure. A human being had to be very lopsided before anything happened. Then, you know, they clapped ‘em away in what they called a lunatic asylum.”

“I know,” said Mwres. “In these confounded historical romances that everyone is listening to, they always rescue a beautiful girl from an asylum or something of the sort. I don’t know if you attend to that rubbish.”

“I must confess I do,” said the hypnotist. “It carries one out of oneself to hear of those quaint, adventurous, half-civilized days of the nineteenth century, when men were stout and women simple. I like a good swaggering story before all things. Curious times they were, with their smutty railways and puffing old iron trains, their rum little houses and their horse vehicles. I suppose you don’t read books?”

“Dear, no!” said Mwres. “I went to a modern school and

– Dar erau oamenii atât de sănătoși la minte...? începu Mwres.

Hipnotistul clătină din cap.

– Pe vremea aceea nu conta dacă erau puțin neghiobi sau ciudați. Viața era atât de ușoară atunci. Nicio competiție adevărată, nicio constrângere. O persoană trebuia să fie foarte dezechilibrată înainte să se întâmple ceva. Apoi, știți, îi închideau în ceea ce numeau spital de nebuni.

– Știu, spuse Mwres. În acele blestemate basme istorice pe care toată lumea le ascultă, mereu este salvată o fată frumoasă dintr-un spital sau din ceva asemănător. Nu știu dacă vă ocupați cu asemenea prostii.

– Trebuie să mărturisesc că da, spuse hipnotistul. Să auzi despre acele vremuri ciudate, pline de aventură și numai în parte civilizate ale secolului al nouăsprezecelea, când bărbații erau voinici și femeile naive, te scoate din propria-ți lume. Îmi place o poveste cuceritoare, înainte de toate. Erau niște vremuri ciudate, cu căile lor ferate înnegrite și vechile trenuri de fier care puffăiau, straniile lor căsuțe și vehicule trase de cai. Bănuiesc că nu citiți cărți?

– Vai, nu! spuse Mwres. Am urmat o școală modernă și



we had none of that old-fashioned nonsense. Phonographs are good enough for me.”

“Of course,” said the hypnotist, “of course,” and surveyed the table for his next choice. “You know,” he said, helping himself to a dark blue confection that promised well, “in those days our business was scarcely thought of. I dare say if anyone had told them that in two hundred years’ time a class of men would be entirely occupied in impressing things upon the memory, effacing unpleasant ideas, controlling and overcoming instinctive but undesirable impulses, and so forth, by means of hypnotism, they would have refused to believe the thing possible. Few people knew that an order made during a mesmeric trance, even an order to forget or an order to desire, could be given so as to be obeyed after the trance was over. Yet there were men alive then who could have told them the thing was as absolutely certain to come about as – well, the transit of Venus.”

“They knew of hypnotism, then?”

“Oh, dear, yes! They used it – for painless dentistry and things like that! This blue stuff is confoundedly good: what is it?”

nu am avut deloc de-a face cu acele prostii demodate. Fonografele sunt suficient de bune pentru mine.

– Desigur, spuse hipnotistul. Desigur, și examinează masa în căutarea următoarei sale alegeri. Știți, spuse în timp ce se servea cu o prăjitură de un albastru închis care arăta promițător, în acele zile nimeni nu prea se gândea la brânșa noastră. Îndrăznesc să spun că dacă le-ar fi zis cineva că în două sute de ani un grup de oameni se va ocupa în totalitate cu imprimarea unor lucruri în memorie, ștergând idei neplăcute, controlând și înfrângând impulsurile instinctive dar de nedorit, și așa mai departe, prin intermediul hipnozei, ar fi refuzat să creadă că este posibil. Puțini erau cei care știau că o poruncă dată în timpul unei transe hipnotice, chiar și o poruncă de a uita sau de a dori, putea fi dată astfel încât să fie uitată după ce transa lua sfârșit. Cu toate acestea, în vremurile acelea existau oameni care ar fi putut să le spună că acest lucru era la fel de sigur să se întâmple ca, ei bine, tranzitul lui Venus.

– Se știa în vremurile acelea de hipnotism?

– Ooo, daaa! Îl și foloseau, pentru stomatologie fără durere și alte lucruri asemănătoare. Chestia aceasta albastră este uimitor de bună. Ce e?



“Haven’t the faintest idea,” said Mwres, “but I admit it’s very good. Take some more.”

The hypnotist repeated his praises, and there was an appreciative pause.

“Speaking of these historical romances,” said Mwres, with an attempt at an easy, off-hand manner, “brings me – ah – to the matter I – ah – had in mind when I asked you – when I expressed a wish to see you.” He paused and took a deep breath.

The hypnotist turned an attentive eye upon him, and continued eating.

“The fact is,” said Mwres, “I have a – in fact a – daughter. Well, you know I have given her – ah – every educational advantage. Lectures – not a solitary lecturer of ability in the world but she has had a telephone direct, dancing, deportment, conversation, philosophy, art criticism . . . ” He indicated catholic culture by a gesture of his hand. “I had intended her to marry a very good friend of mine – Bindon of the Lighting Commission – plain little man, you know, and a bit unpleasant in some of his ways, but an excellent fellow really – an excellent fellow.”

–Nu am nici cea mai mică idee, spuse Mwres, dar recunosc că e foarte bună. Mai serviți.

Hipnotistul își repetă laudele iar apoi urmă o pauză de apreciere.

–Că tot vorbeam despre aceste basme istorice, spuse Mwres încercând să pară calm și degajat. Mă aduce, ahm, la chestiunea la care, ahm, mă gândeam atunci când v-am rugat, când mi-am exprimat dorința de a vă vedea. Se opri și trase adânc aer în piept.

Hipnotistul se uită atent la el și continuă să mănânce.

–Ideea este, spuse Mwres, am o –de fapt o –fiică. Ei bine, știți că i-am oferit, ahm, toate privilegiile educaționale. Prelegeri, niciun lector de aptitudini, dar a avut linie telefonică directă, dans, conduită, arta conversației, filosofie, critică de artă... Printr-un gest al mâinii arată cultura catolică. Intenționez să o căsătoresc cu un foarte bun prieten al meu, Bindon de la Comisia pentru iluminat public. Știți, un omuleț șters și puțin neplăcut în anumite aspecte ale firii sale, dar de fapt un individ admirabil, admirabil.



“Yes,” said the hypnotist, “go on. How old is she?”

“Eighteen.”

“A dangerous age. Well?”

“Well: it seems she has been indulging in these historical romances – excessively. Excessively. Even to the neglect of her philosophy. Filled her mind with unutterable nonsense about soldiers who fight – what is it –? Etruscans?”

“Egyptians.”

“Egyptians – very probably. Hack about with swords and revolvers and things – blood-shed galore – horrible –! And about young men on *torpedo catchers*^{viii} who blow up – Spaniards, I fancy – and all sorts of irregular adventurers. And she has got it into her head that she must marry for Love, and that poor little Bindon –”

“I’ve met similar cases,” said the hypnotist. “Who is the other young man?”

Mwres maintained an appearance of resigned calm.

“You may well ask,” he said. “He is –” and his voice sank with shame – “a mere attendant upon the stage on which the flying-machines from Paris alight. He has – as they say in the romances – good looks. He is quite young and very

– Da, spuse hipnotistul. Continuați. Câți ani are fata?

– Optsprezece.

– O vârstă periculoasă. Ei bine?

– Ei bine, se pare că a început să se delecteze cu aceste basme istorice, în mod excesiv. Chiar în detrimentul filosofiei. Și-a umplut mintea cu prostii de nedescris despre soldați care se luptă cu... cum se numesc...? Etrușci?

– Egipteni.

– Egipteni, cel mai probabil. Se taie unii pe alții cu săbii, revolvere și alte lucruri. Măcel din belșug. Groaznic! Și despre tineri pe *nave de luptă anti-torpilă*^{vii} care aruncă în aer... spanioli, îmi imaginez, și tot felul de aventurieri rebeli. I-a intrat în cap că trebuie să se căsătorească din Dragoste. Iar sârmanul Bindon...

– Am întâlnit cazuri asemănătoare, spuse hipnotistul. Cine e celălalt tânăr?

Mwres menținu o aparență de calm resemnat.

– Aveți tot dreptul să întrebați. Este, iar vocea i se pierdu din cauza rușinii, un simplu însoțitor pe pista unde aterizează mașinăriile zburătoare de la Paris. Este, după cum se spune în basme, chipeș. E destul de tânăr și foarte excentric. Este



eccentric. Affects the antique – he can read and write! So can she. And instead of communicating by telephone, like sensible people, they write and deliver – what is it?”

“Notes?”

“No – not notes . . . Ah – poems.”

The hypnotist raised his eyebrows.

“How did she meet him?”

“Tripped coming down from the flying-machine from Paris – and fell into his arms. The mischief was done in a moment!”

“Yes?”

“Well – that’s all. Things must be stopped. That is what I want to consult you about. What must be done? What can be done? Of course I’m not a hypnotist; my knowledge is limited. But you –?”

“Hypnotism is not magic,” said the man in green, putting both arms on the table.

“Oh, precisely! But still –!”

“People cannot be hypnotized without their consent. If she is able to stand out against marrying Bindon, she will probably stand out against being hypnotized. But if once she

interesat de lucrurile vechi... poate scrie și citi! Ca și ea. Și în loc să comunice prin telefon, ca niște oameni raționali, își scriu și trimit... cum se numesc?

– Bilete?

– Nu, nu bilete...A, poezii.

Hipnotistul ridică din sprâncene.

– Cum l-a cunoscut?

– S-a împiedicat în timp ce cobora din mașinăria zburătoare de la Paris și i-a căzut în brațe. Nenorocirea s-a întâmplat într-o clipă!

– Da?

– Ei bine, asta e tot. Lucrurile trebuie oprite. În privința aceasta vreau să vă consult. Ce trebuie făcut? Ce se poate face? Desigur, eu nu sunt hipnotist, cunoștințele mele sunt limitate. Dar dumneavoastră...?

– Hipnoza nu e magie, spuse bărbatul îmbrăcat în verde punându-și ambele mâini pe masă.

– O, desigur! Dar totuși...!

– Oamenii nu pot fi hipnotizați fără acordul lor. Dacă poate să se opună căsătoriei cu Bindon, probabil că se va opune și hipnozei. Dar dacă poate fi hipnotizată odată, chiar și de



can be hypnotized – even by somebody else – the thing is done.”

“You can –?”

“Oh, certainly! Once we get her amenable, then we can suggest that she must marry Bindon – that, that is her fate; or that the young man is repulsive, and that when she sees him, she will be giddy and faint, or any little thing of that sort. Or if we can get her into a sufficiently profound trance we can suggest that she should forget him altogether –”

“Precisely.”

“But the problem is to get her hypnotized. Of course no sort of proposal or suggestion must come from you – because no doubt she already distrusts you in the matter.”

The hypnotist leant his head upon his arm and thought.

“It’s hard a man cannot dispose of his own daughter,” said Mwres irrelevantly.

“You must give me the name and address of the young lady,” said the hypnotist, “and any information bearing upon the matter. And, by the bye, is there any money in the affair?”

altcineva, chestiunea e încheiată.

– Puteți...?

– O, desigur! Odată ce o vom face să se supună, putem apoi să îi sugerăm să se căsătorească cu Bindon, că acest lucru este destinul ei; sau că tânărul este respingător, iar atunci când îl va vedea se va simți amețită și va leșina; sau orice nimic de genul acesta. Sau, dacă o putem face să intre într-o transă suficient de profundă, îi putem sugera că ar trebui să îl uite de tot.

– Întocmai.

– Dar dificultatea este să o facem să se lase hipnotizată. Desigur, din partea dumneavoastră nu trebuie să vină nicio propunere sau sugestie deoarece fără îndoială deja nu are încredere în dumneavoastră în chestiunea aceasta.

Hipnotistul își sprijini capul pe braț și se gândi.

– Ce neplăcut este că nu poți hotărâ pentru propria ta fiică, spuse Mwres fără nicio legătură.

– Trebuie să îmi dați numele și adresa domnișoarei, spuse hipnotistul. Și orice altă informație legată de situație. Apropo, sunt implicați și niște bani în chestiune?



Mwres hesitated.

“There’s a sum – in fact, a considerable sum – invested in the Patent Road Company. From her mother. That’s what makes the thing so exasperating.”

“Exactly,” said the hypnotist. And he proceeded to cross-examine Mwres on the entire affair.

It was a lengthy interview.

And meanwhile “Elizebe8 Mwres,” as she spelt her name, or “Elizabeth Morris,” as a nineteenth-century person would have put it, was sitting in a quite waiting-place beneath the great stage upon which the flying-machine from Paris descended. And beside her sat her slender, handsome lover reading her the poem he had written that morning while on duty upon the stage. When he had finished they sat for a time in silence; and then, as if for their special entertainment, the great machine that had come flying through the air from America that morning rushed down out of the sky.

At first it was a little oblong, faint and blue amidst the distant fleecy clouds; and then it grew swiftly large and white, and larger and whiter, until they could see the separate tiers of sails, each hundreds of feet wide, and the lank body they

Mwres ezită.

– Este o sumă, de fapt o sumă însemnată, investită în Compania pentru autorizat drumuri. Sunt din partea mamei ei. Din cauza aceasta chestiunea este atât de exasperantă.

– Întocmai, spuse hipnotistul. Și continuă să îl interogheze pe Mwres în privința întregii chestiuni.

Fu o întrevedere foarte lungă.

Între timp, „Elizabe8 Mwres“, după cum își scria aceasta numele, sau „Elizabeth Morris“ după cum s-ar fi semnat cineva din secolul al nouăsprezecelea, stătea într-o sală de așteptare aflată sub pista enormă pe care aterizau mașinăriile zburătoare de la Paris. Lângă ea stătea iubitul său zvelt și chipeș și îi citea poezia pe care o scrisese în acea dimineață în timp ce fusese de serviciu pe pistă. După ce termină, stătura pentru ceva timp în tăcere; apoi, ca și cum ar fi făcut-o special pentru amuzamentul lor, mașinăria enormă care în acea dimineață venise din America zburând prin văzduh, năvăli din cer.

La început era ceva lunguiet, neclar și albastru printre norii îndepărtați și pufoși; apoi deveni rapid ceva mare și alb, și din ce în ce mai mare și alb până când putură vedea cauciucurile separate ale velelor, fiecare având o lățime de zeci



supported, and at last even the swinging seats of the passengers in a dotted row. Although it was falling it seemed to them to be rushing up the sky, and over the roof-spaces of the city below its shadow leapt towards them. They heard the whistling rush of the air about it and its yelling siren, shrill and swelling, to warn those who were on its landing-stage of its arrival. And abruptly the note fell down a couple of octaves, and it had passed, and the sky was clear and void, and she could turn her sweet eyes again to Denton at her side.

Their silence ended; and Denton, speaking in a little language of broken English that was, they fancied, their private possession – though lovers have used such little languages since the world began – told her how they too would leap into the air one morning out of all the obstacles and difficulties about them, and fly to a sunlit city of delight he knew of in Japan, halfway about the world.

She loved the dream, but she feared the leap; and she put him off with “Someday, dearest one, some day,” to all his pleading that it might be soon; and at last came a shrilling of whistles, and it was time for him to go back to his duties on the

de metri, caroseria lungă și subțire pe care o susțineau, iar apoi ca o linie punctată chiar și scaunele de pasageri care se legănau. Deși cobora, li se părea că gonește în sus spre cer, iar umbra acesteia sări către ei peste acoperișurile din oraș. Auziră șuieratul aerului care o înconjură și sirena care țiuia, strident și din ce în ce mai tare, pentru a-i avertiza de venirea sa pe cei care stăteau pe pista de aterizare. Iar brusc sunetul coborâ câteva octave și nava trecu, cerul era limpede și gol iar ea putu să-și întoarcă privirea drăgăstoasă către Denton, care se afla lângă ea.

Tăcerea lor luă sfârșit, iar Denton, vorbind într-un mic limbaj de engleză fragmentată care era, după cum le plăcea să creadă, doar al lor – deși îndrăgostiții au folosit astfel de limbaje încă de la începutul lumii – îi spuse cum într-o dimineață și ei vor face un salt în aer departe de toate obstacolele și greutatele lor și vor zbura într-un oraș al desfătărilor înșorit, știut de el în Japonia, în celălalt colț al lumii.

Ea iubea visul, dar se temea de salt și amâna zicând „Într-o bună zi dragul meu, într-o bună zi”, în ciuda tuturor stăruințelor lui de a pleca în curând. În cele din urmă se auziră niște fluierături ascuțite. Era timpul ca el să se întoarcă la



stage. They parted – as lovers have been wont to part for thousands of years. She walked down a passage to a lift, and so came to one of the streets of that latter-day London, all glazed in with glass from the weather, and with incessant moving platforms that went to all parts of the city. And by one of these she returned to her apartments in the Hotel for Women where she lived, the apartments that were in telephonic communication with all the best lecturers in the world. But the sunlight of the flying stage was in her heart, and the wisdom of all the best lecturers in the world seemed folly in that light.

She spent the middle part of the day in the gymnasium, and took her midday meal with two other girls and their common chaperone – for it was still the custom to have a chaperone in the case of motherless girls of the more prosperous classes. The chaperone had a visitor that day, a man in green and yellow, with a white face and vivid eyes, who talked amazingly. Among other things, he fell to praising a new historical romance that one of the great popular story-tellers of the day had just put forth. It was, of course, about the spacious times of Queen Victoria; and the author, among other pleasing

îndatoririle sale de pe pistă. Își luă rămas-bun așa cum de mii de ani îndrăgostiții obișnuiesc să își ia rămas-bun. Ea merse pe un coridor până la lift și astfel ajunse pe una dintre străzile acelei Londre moderne, toate separate de mediul înconjurător prin geamuri, și cu platforme care se mișcau neîncetat, ducând în toate colțurile orașului. Mergând pe una dintre acestea se întoarse la apartamentul ei din Hotelul pentru femei unde locuia. Aceste apartamente aveau legături telefonice cu cei mai buni lectori din lume. Însă în inima sa se aflau razele soarelui de la pista pentru zburat, iar în acea lumină înțelepciunea celor mai buni lectori din lume părea nebunie.

Își petrecu după-amiaza la liceu și luă masa de prânz cu încă două fete și însoțitoarea lor comună, căci încă se obișnuia ca fetele din clasele înstărite care erau lipsite de mamă să aibă însoțitoare. În acea zi însoțitoarea avu un vizitator, un bărbat îmbrăcat în galben-verzui, cu chipul alb și ochii vioi, care vorbea minunat. Printre altele, acesta începu să laude un nou basm istoric pe care tocmai îl lansase unul dintre marii și îndrăgiții povestitori ai vremurilor acelea. Era desigur, despre mărețele vremuri ale Reginei Victoria; iar autorul, printre alte noutăți plăcute, înainte de fiecare parte a povestirii făcuse o



novelties, made a little argument before each section of the story, in imitation of the chapter headings of the old-fashioned books: as for example, "How the Cabmen of *Pimlico*^{ix} stopped the Victoria *Omnibuses*^x, and of the Great Fight in *Palace Yard*^{xi}," and "How the *Piccadilly*^{xii} Policeman was slain in the midst of his Duty." The man in green and yellow praised this innovation. "These pithy sentences," he said, "are admirable. They show at a glance those headlong, tumultuous times, when men and animals jostled in the filthy streets, and death might wait for one at every corner. Life was life then! How great the world must have seemed then! How marvellous! There were still parts of the world absolutely unexplored. Nowadays we have almost abolished wonder, we lead lives so trim and orderly that courage, endurance, faith, all the noble virtues seem fading from mankind."

And so on, taking the girls' thoughts with him, until the life they led, life in the vast and intricate London of the twenty-second century, a life interspersed with soaring excursions to every part of the globe, seemed to them a monotonous misery compared with daedal past.

mică prezentare a celor întâmplare, imitând titlurile de capitol din cărțile vechi. De exemplu, „Cum au oprit birjarii din *Pimlico*^{ix} omnibuzele^x Victoria și despre marea luptă de la *Curtea Regală*^{xi}” și „Cum a fost asasinat polițistul din *Piccadilly*^{xii} în timpul serviciului”. Bărbatul în galben-verzui ridică în slăvi această inovație. „Aceste propoziții concise, spuse el, sunt minunate. Înfățișază dintr-o privire acele vremuri primejdioase și tumultoase când oamenii și animalele se îngrămădeau pe străzile murdare, iar moartea putea să te pândească după orice colț. Ce viață era atunci! Cât de măreață trebuie să fi părut lumea! Cât de extraordinară! Încă mai rămăseseră colțuri de lume complet neexplorate. În ziua de azi aproape că am stârpit sentimentul de minunare. Trăim niște vieți atât de orânduite și potolite, încât curajul, rezistența, credința și toate virtuțile nobile par să dispară din rândul umanității”.

Și continuă astfel, plimbând cu el gândurile fetelor, până când viața pe care acestea o duceau, viața în întinsa și complexa Londră a secolului douăzeci și doi, o viață presărată cu excursii avântate în orice colț al lumii, le păru o suferință monotonă în comparație cu trecutul alambicat ca un labirint.



At first Elizabeth did not join in the conversation, but after a time the subject became so interesting that she made a few shy interpolations. But he scarcely seemed to notice her as he talked. He went on to describe a new method of entertaining people. They were hypnotized, and then suggestions were made to them so skillfully that they seemed to be living in ancient times again. They played out a little romance in the past as vivid as reality, and when at last they awakened they remembered all they had been through as though it were a real thing.

“It is a thing we have sought to do for years and years,” said the hypnotist. “It is practically an artificial dream. And we know the way at last. Think of all it opens out to us – the enrichment of our experience, the recovery of adventure, the refuge it offers from this sordid, competitive life in which we live! Think!”

“And you can do that!” said the chaperone eagerly.

“The thing is possible at last,” the hypnotist said. “You may order a dream as you wish.”

The chaperone was the first to be hypnotized, and the

La început Elizabeth nu luă parte la discuție, dar după o vreme tema deveni atât de interesantă încât făcu câteva remarci timide. Dar acesta abia dacă păru să o observe în timp ce vorbea. Continuă descriindu-le o nouă metodă de a amuza oamenii. Aceștia erau hipnotizați, iar apoi li se făceau sugestii cu atât de multă dibăcie, încât li se părea că viețuiesc din nou în acele vremuri străvechi. Trăiau în trecut o mică poveste de dragoste la fel de intens ca în realitate, iar când în cele din urmă se trezeau își aminteau toate cele întâmplate ca și cum ar fi fost adevărate.

– Este ceva ce am căutat să facem de ani buni, spuse hipnotistul. Practic, este un vis artificial. Și în cele din urmă am găsit calea. Gândiți-vă câte posibilități ne oferă: îmbogățirea experiențelor noastre, redobândirea aventurii, refugiul față de această viață meschină și competitivă pe care o trăim. Gândiți-vă!

– Și puteți face acest lucru!? spuse însoțitoarea cu nerăbdare.

– Este în cele din urmă posibil, spuse hipnotistul. Puteți comanda un vis după placul dumneavoastră.

Însoțitoarea fu prima care se lăsă hipnotizată, iar visul,



dream, she said, was wonderful, when she came to again.

The other two girls, encouraged by her enthusiasm, also placed themselves in the hands of the hypnotist and had plunges into the romantic past. No one suggested that Elizabeth should try this novel entertainment; it was at her own request at last that she was taken into that land of dreams where there is neither any freedom of choice nor will . . .

And so the mischief was done.

One day, when Denton went down to that quiet seat beneath the flying stage, Elizabeth was not in her wonted place. He was disappointed, and a little angry. The next day she did not come, and the next also. He was afraid. To hide his fears from himself, he set to work to write sonnets for her when she should come again . . .

For three days he fought against his dread by such distraction, and then the truth was before him clear and cold, and would not be denied. She might be ill, she might be dead; but he would not believe that he had been betrayed. There followed a week of misery. And then he knew she was the only thing on earth worth having, and that he must seek her, however hopeless the search, until she was found once more.

spuse ea după ce își reveni, a fost minunat.

Celelalte două fete, încurajate de entuziasmul acesteia, se lăsară de asemenea pe mâna hipnotistului și se cufundară în trecutul romantic. Nimeni nu a propus ca Elizabeth să încerce această nouă formă de amuzament; în sfârșit, la propria ei cerere fu dusă în acel tărâm al viselor unde nu există nici libertate de alegere, nici voință...

Și astfel nedreptatea fu dusă la capăt.

Într-o zi, când Denton coborâ la acel loc liniștit de sub pista pentru zburat, Elizabeth nu era la locul ei obișnuit. Fu dezamăgit și puțin supărat. Ea nu veni a doua zi și nici în următoarea. Se temu. Pentru a-și ascunde temerile de el însuși se apucă să scrie câteva sonete pentru ea, să fie scrise când ea urma să vină din nou.

Timp de trei zile luptă astfel împotriva spaimii sale, iar apoi adevărul se afla în fața sa, limpede, rece și de netăgăduit. Putea fi bolnavă, putea fi moartă, dar el nu voia să creadă că fusese trădat. Urmă o săptămână de suferință. Apoi, el știu că ea era singurul lucru de pe pământ de care merita să aibă parte și că trebuie să o caute, indiferent cât de lipsită de speranță era căutarea, până când avea să o găsească din nou.



He had some small private means of his own, and so he threw over his appointment on the flying stage, and set himself to find this girl who had become at last all the world to him. He did not know where she lived, and little of her circumstances; for it had been part of the delight of her girlish romance that he should know nothing of her, nothing of the difference of their station. The ways of the city opened before him east and west, north and south. Even in Victorian days London was a maze, that little London with its poor four millions of people; but the London he explored, the London of the twenty-second century, was a London of thirty million souls. At first he was energetic and headlong, taking time neither to eat nor sleep. He sought for weeks and months, he went through every imaginable phase of fatigue and despair, over-excitement and anger. Long after hope was dead, by the sheer inertia of his desire he still went to and fro, peering into faces and looking this way and that, in the incessant ways and lifts and passages of that interminable hive of men.

At last chance was kind to him, and he saw her.

It was in a time of festivity. He was hungry; he had paid the inclusive fee and had gone into one of the gigantic dining-

Avea o mică avere așa că renunță la postul de pe pista de zburat și porni în căutarea fetei care în cele din urmă ajunsese să însemne lumea întreagă pentru el. Nu știa unde locuiește și cunoștea puține lucruri despre condiția ei, căci faptul ca el să nu știe nimic despre ea, despre diferența dintre situațiile lor, făcuse parte din încântarea visului ei romantic. Drumurile orașului se deschideau în fața sa la est, vest, nord și sud. Chiar și în vremurile victoriene Londra era un adevărat labirint, acea mică Londră cu ai ei peste patru milioane de oameni sărmani; dar Londra pe care acesta o explora, Londra secolului douăzeci și doi era una a treizeci de milioane de suflete. La început fu plin de energie și pornit, nelăsându-și timp pentru mâncare sau somn. Căută timp de săptămâni și luni, trecu prin orice stare posibilă de oboseală și disperare, surescitare și furie. La mult timp după ce speranța dispăruse, din pura inerție a dorinței sale continuă să meargă încolo și înapoi, cercetând chipuri și uitându-se în toate părțile, în nenumăratele drumuri, lifturi și coridoare ale mulțimii interminabile de oameni.

În cele din urmă norocul îi surâse și o văzu.

Era în timpul unei festivități. Lui îi era foame, plătitese taxa pentru toate serviciile și se dusese într-unul din enormele



places of the city; he was pushing his way among the tables and scrutinizing by mere force of habit every group he passed.

He stood still, robbed of all power of motion, his eyes wide, his lips apart. Elizabeth sat scarcely twenty yards away from him, looking straight at him. Her eyes were as hard to him, as hard and expressionless and void of recognition, as the eyes of a statue.

She looked at him for a moment, and then her gaze passed beyond him.

Had he had only her eyes to judge by, he might have doubted if it was indeed Elizabeth, but he knew her by the gesture of her hand, by the grace of a wanton little curl that floated over her ear as she moved her head. Something was said to her, and she turned smiling tolerantly to the man beside her, a little man in foolish raiment knobbed and spiked like some odd reptile with pneumatic horns – the Bindon of her father's choice.

For a moment Denton stood white and wild-eyed; then came a terrible faintness, and he sat before one of the little tables. He sat down with his back to her, and for a time he did not dare to look at her again. When at last he did, she and

localuri de cinat din oraș. Își făcea loc printre mese și din obișnuință cerceta atent fiecare grup pe lângă care trecea.

Rămase pironit, secătuit de orice putere de a se mișca, privind cu ochii măriți și buzele întredeschise. Elizabeth se afla la nici douăzeci de metri, uitându-se direct la el. Privirea ei îi părea la fel de aspră, lipsită de expresie și fără urmă de recunoaștere precum cea a unei statui.

Se uită la el pentru o clipă, iar apoi privirea îi trecu dincolo de el.

Dacă ar fi judecat doar după ochii ei, s-ar fi putut îndoii că era într-adevăr Elizabeth. Dar o cunoștea după felul de a gesticula, după grația unei mici bucle poznașe care îi plutea peste ureche atunci când își mișca capul. I se spusese ceva, iar ea se întoarse zâmbind cu indulgență bărbatului așezat lângă ea, un bărbat mic de statură, îmbrăcat într-o haină caraghioasă cu noduri și țepi ca o reptilă ciudată cu coarne pneumatice – Bindon, cel ales de tatăl ei.

Pentru o clipă Denton rămase alb ca varul și panicat; apoi urmă o sfârșeală groaznică și se așeză la una dintre măsuțe. Stătea cu spatele la ea și pentru o vreme nu îndrăzni să o privească din nou. Când în cele din urmă o făcu, ea și Bindon și



Bindon and two other people were standing up to go. The others were her father and her chaperone.

He sat as if incapable of action until the four figures were remote and small, and then he rose up possessed with the idea of pursuit. For a space he feared he had lost them, and then he came upon Elizabeth and her chaperone again in one of the streets of moving platforms that intersected the city. Bindon and Mwres had disappeared.

He could not control himself to patience. He felt he must speak to her forthwith, or die. He pushed forward to where they were seated, and sat down beside them. His white face was convulsed with half-hysterical excitement.

He laid his hand on her wrist.

“Elizabeth?” he said.

She turned in unfeigned astonishment. Nothing but the fear of a strange man showed in her face.

“Elizabeth,” he cried, and his voice was strange to him: “dearest – you know me?”

Elizabeth’s face showed nothing but alarm and perplexity. She drew herself away from him. The chaperone, a

încă alte două persoane se ridicau să plece. Ceilalți doi erau tatăl și însoțitoarea ei.

Stătu ca și cum i-ar fi fost imposibil să facă ceva, până când cele patru siluete erau îndepărtate și mici, iar apoi se ridică, dominat de ideea de a-i urmări. Pentru o bucată de vreme se temuse că i-a pierdut, dar apoi dădu din nou de Elizabeth și de însoțitoarea sa pe una dintre străzile de platforme mișcătoare care se intersectau în oraș. Bindon și Mwres dispăruseră.

Nu se putu controla pentru a se liniști. Simți că trebuia să vorbească cu ea imediat sau să moară. Se împinse mai departe către locul unde acestea stăteau și se așeză lângă ele. Chipul său palid era crispat de o exaltare pe jumătate isterică.

Își puse mâna pe închietura ei.

– Elizabeth? spuse.

Aceasta se întoarse cu o mirare nedisimulată. Nimic în afară de teama de un bărbat străin nu i se citea pe chip.

– Elizabeth! strigă acesta, iar vocea sa îi păru ciudată. Draga mea, mă cunoști?

Pe chipul lui Elizabeth nu se putea citi nimic altceva în afară de alarmă și nedumerire. Se trase de lângă el. Însoțitoarea,



little grey-headed woman with mobile features, lent forward to intervene. Her resolute bright eyes examined Denton.

“What do you say?” she asked.

“This young lady,” said Denton – “she knows me.”

“Do you know him, dear?”

“No,” said Elizabeth in a strange voice, and with a hand to her forehead, speaking almost as one who repeats a lesson.

“No, I do not know him. I know – I do not know him.”

“But – but . . . Not know me! It is I – Denton. Denton! To whom you used to talk. Don’t you remember the flying stages? The little seat in the open air? The verses –”

“No” cried Elizabeth – “no. I do not know him. I do not know him. There is something. . . But I don’t know. All I know is that I do not know him.” Her face was a face of infinite distress.

The sharp eyes of the chaperone flitted to and fro from the girl to the man.

“You see?” she said, with the faint shadow of a smile.

“She does not know you.”

“I do not know you,” said Elizabeth. “Of that I am sure.”

o femeie scundă cu păr grizonat și trăsături mobile, se aplecă în față pentru a interveni. Ochii ei fermi și luminoși îl examinară pe Denton.

– Ce anume spui? întrebă aceasta.

– Domnișoara, spuse Denton, mă cunoaște.

– Îl cunoști, dragă?

– Nu, spuse Elizabeth cu o voce ciudată și cu mâna dusă la frunte, vorbind ca cineva care repetă o lecție. Nu, nu îl cunosc. Știu... că nu îl cunosc.

– Dar, dar... Cum să nu mă cunoști?! Sunt eu, Denton. Denton! Cu care obișnuiai să vorbești. Nu îți mai amintești pistele pentru zburat? Băncuța în aer liber? Strofele...?

– Nu, strigă Elizabeth, nu. Nu îl cunosc. Nu îl cunosc. E ceva... Dar nu știu. Tot ce știu e că nu îl cunosc. Chipul îi era cel al unei tristeți nemărginite.

Ochii ageri ai însoțitoarei se plimbau de la unul la celălalt.

– Vezi? spuse aceasta cu un mic zâmbet. Nu te cunoaște.

– Nu te cunosc, spuse Elizabeth. De asta sunt sigură.



“But, dear – the songs – the little verses –”

“She does not know you,” said the chaperone. “You must not . . . You have made a mistake. You must not go on talking to us after that. You must not annoy us on the public ways.”

“But –” said Denton, and for a moment his miserably haggard face appealed against fate.

“You must not persist, young man,” protested the chaperone.

“Elizabeth!” he cried.

Her face was the face of one who is tormented. “I do not know you,” she cried, hand to brow. “Oh, I do not know you!”

For an instant Denton sat stunned. Then he stood up and groaned aloud.

He made a strange gesture of appeal towards the remote glass roof of the public way, then turned and went plunging recklessly from one moving platform to another, and vanished amidst the swarms of people going to and fro thereon. The chaperone’s eyes followed him, and then she looked at the curious faces about her.

“Dear,” asked Elizabeth, clasping her hand, and too

– Dar draga mea, cântecele, micile strofe...

– Nu te cunoaște, spuse însoțitoarea. Nu trebuie să... Ai făcut o greșală. Nu mai trebuie să continui să vorbești cu noi. Nu trebuie să ne mai deranjezi pe coridoarele publice.

– Dar, spuse Denton, iar pentru o clipă chipul său istovit și nenorocit încercă să înduplece soarta.

– Tinere, nu trebuie să mai insiști, protestă însoțitoarea.

– Elizabeth! strigă acesta.

Chipul ei era acela al unui om chinuit. „Nu te cunosc!” strigă ea cu mâna la frunte. „O, nu te cunosc!”

Pentru o clipă Denton rămase înmărmurit. Apoi se ridică și gemu cu putere.

Făcu un gest ciudat de rugămintă către tavanul de striclă îndepărtat al coridorului public, apoi se întoarse și plecă aruncându-se cu nechibzuință de pe o platformă mișcătoare pe alta și dispăru în roiul de oameni care mergeau către sau plecau din acel loc. Însoțitoarea îl urmări cu privirea iar apoi se uită la fețele curioase din jurul său.

– Dragă mea, întrebă Elizabeth, strângându-și mâna și



deeply moved to heed observation, “who was that man? Who was that man?”

The chaperone raised her eyebrows. She spoke in a clear, audible voice. “Some half-witted creature. I have never set eyes on him before.”

“Never?”

“Never, dear. Do not trouble your mind about a thing like this.”

And soon after this the celebrated hypnotist who dressed in green and yellow had another client. The young man paced his consulting-room, pale and disordered. “I want to forget,” he cried. “I must forget.”

The hypnotist watched him with quiet eyes, studied his face and clothes and bearing. “To forget anything – pleasure or pain – is to be, by so much – less. However, you know your own concern. My fee is high.”

“If only I can forget –”

“That’s easy enough with you. You wish it. I’ve done much harder things. Quite recently. I hardly expected to do it: the thing was done against the will of the hypnotized person. A love affair too – like yours. A girl. So rest assured.”

fiind mult prea adânc mișcată pentru a-și da seama că este examinată, cine era acel bărbat? Cine era acel bărbat?

Însoțitoarea ridică din sprâncene. Vorbi cu un glas limpede, ușor de auzit. „Un om fără minte. Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea”.

– Niciodată?

– Niciodată, draga mea. Nu îți obosi mintea cu așa ceva.

Curând după aceasta, renumitul hipnotist care se îmbrăca în galben-verzui avu un nou client. Tânărul se plimba în susul și în josul camerei de consultații, palid și cu gândurile împrăștiate. „Vreau să uit” strigă. „Trebuie să uit”.

Hipnotistul îl privi liniștit și îi examinează chipul, îmbrăcămintea și comportamentul. „A uita ceva, fie plăcere sau durere, înseamnă să fii sărăcit de atât de multe lucruri. Cu toate acestea, tu îți cunoști propriile griji. Tarifal meu este ridicat”.

– Doar de așa putea uita...

– În cazul tău este destul de simplu. Tu îți dorești lucrul acesta. Am făcut lucruri mult mai dificile. Chiar de curând. Nu mă așteptam să reușesc: lucrul a fost făcut împotriva voinței persoanei hipnotizate. Era vorba chiar de o legătură amoroasă,



The young man came and sat beside the hypnotist. His manner was a forced calm. He looked into the hypnotist's eyes. "I will tell you. Of course you will want to know what it is. There was a girl. Her name was Elizabeth Mwres. Well . . ."

He stopped. He had seen the instant surprise on the hypnotist's face. In that instant he knew. He stood up. He seemed to dominate the seated figure by his side. He gripped the shoulder of green and gold. For a time he could not find words.

"Give her me back!" he said at last. "Give her me back!"

"What do you mean?" gasped the hypnotist.

"Give her me back."

"Give whom?"

"Elizabeth Mwres – the girl –"

The hypnotist tried to free himself; he rose to his feet. Denton's grip tightened.

"Let go!" cried the hypnotist, thrusting an arm against Denton's chest.

In a moment the two men were locked in a clumsy

ca în cazul tău. Era o fată. Așa că stai liniștit.

Tânăru veni și se așază lângă hipnotist. Comportamentul lui era de un calm forțat. Se uită în ochii hipnotistului. „Vă voi povesti. Desigur, veți vrea să știți despre ce e vorba. Era o fată. Numele ei era Elizabeth Mwres. Ei bine...”

Se opri. Văzuse surprinderea bruscă de pe chipul hipnotistului. În acea clipă știu. Se ridică în picioare. Părea să domine silueta așezată lângă el. Apucă umărul auriu-verzui. Pentru o vreme nu își putu găsi cuvintele.

– Dați-mi-o înapoi! spuse în cele din urmă. Dați-mi-o înapoi!

– La ce te referi? găfâi hipnotistul.

– Dați-mi-o înapoi.

– Pe cine să dau?

– Elizabeth Mwres, fata...

Hipnotistul încercă să se elibereze; se ridică în picioare. Strânsoarea lui Denton deveni mai puternică.

– Dă-mi drumul! strigă hipnotistul, împingând cu o mână pieptul lui Denton.

Într-o clipă cei doi bărbați erau prinși într-o luptă



wrestle. Neither had the slightest training – for athleticism, except for exhibition and to afford opportunity for betting, had faded out the earth – but Denton was not only the younger but the stronger of the two. They swayed across the room, and then the hypnotist had gone down under his antagonist. They fell together . . .

Denton leaped to his feet, dismayed at his own fury; but the hypnotist lay still, and suddenly from a little white mark where his forehead had struck a stool, shot a hurrying band of red. For a space Denton stood over him irresolute, trembling.

A fear of the consequences entered his gently nurtured mind. He turned towards the door. “No,” he said aloud, and came back to the middle of the room. Overcoming the instinctive repugnance of one who had seen no act of violence in all his life before, he knelt down beside his antagonist and felt his heart. Then he peered at the wound. He rose quickly and looked about him. He began to see more of the situation.

When presently the hypnotist recovered his senses, his head ached severely, his back was against Denton’s knees and Denton was sponging his face.

stângace. Nici unul dintre ei nu avea nici cel mai mic antrenament, căci sportul – cu excepția manifestațiilor și a oferirii de ocazii pentru pariuri – dispăruse de pe fața pământului. Dar Denton nu era doar cel mai tânăr, ci și cel mai puternic dintre cei doi. Se clătinară de-a lungul camerei, iar apoi hipnotistul ajunse sub adeversarul său. Amândoi căzură...

Denton sări în picioare, înspăimântat de propria sa furie, dar hipnotistul rămase nemișcat, iar dintr-o dată, dintr-o mică urmă albă unde fruntea acestuia se lovise de un scaun, țâșni cu repeziciune o fâșie roșie. Pentru o clipă Denton stătu deasupra lui nehotărât și tremurând.

Frica de consecințe se ivi în mintea sa cultivată. Se întoarse către ușă. „Nu”, spuse cu voce tare și reveni în mijlocul camerei. Trecând peste repulsia instinctivă a celui care nu a văzut nicio faptă violentă în toată viața sa, îngenunche lângă adversarul său și îi ascultă inima. Apoi examinează rana. Se ridică în picioare cu iuțime și se uită în jurul său. Începu să înțeleagă situația mai bine.

În scurt timp, când hipnotistul își reveni în fire, capul îl dureau îngrozitor, spatele îi era sprijinit de genunchii lui Denton, iar acesta îi tampona fața.



The hypnotist did not speak. But presently he indicated by a gesture that in his opinion he had been sponged enough. "Let me get up," he said.

"Not yet," said Denton.

"You have assaulted me, you scoundrel!"

"We are alone," said Denton, "and the door is secure."

There was an interval of thought.

"Unless I sponge," said Denton, "your forehead will develop a tremendous bruise."

"You can go on sponging," said the hypnotist sulkily. There was another pause.

"We might be in the Stone Age," said the hypnotist. "Violence! Struggle!"

"In the Stone Age no man dared to come between man and woman," said Denton.

The hypnotist thought again.

"What are you going to do?" he asked.

"While you were insensible I found the girl's address on your tablets. I did not know it before. I telephoned. She will be here soon. Then —"

"She will bring her chaperone."

Hipnotistul nu vorbi, dar în curând arătă printr-un gest că el consideră că a fost tamponat suficient. „Lasă-mă să mă ridic”, spuse.

– Nu încă, zise Denton.

– M-ai atacat, ticălosule!

– Suntem singuri, spuse Denton, iar ușa este încuiată.

Fu o pauză de gândire.

– Dacă nu tamponez, spuse Denton, vă va apărea o vânătăie imensă pe frunte.

– Poți continua să tamponezi, spuse hipnotistul mohorât. Urmă încă o pauză.

– Am putea fi în epoca de piatră, spuse hipnotistul. **Violență! Încăierări!**

– În epoca de piatră nimeni nu îndrăznește să intervină între un bărbat și o femeie, spuse Denton.

Hipnotistul se gândi din nou.

– Ce ai de gând să faci? întrebă acesta.

– Cât timp erați inconștient am găsit adresa fetei în carnetele dumneavoastră. Înainte nu o știam. Am telefonat. Va fi aici în curând. Apoi...

– Va veni cu însoțitoarea ei.



“That is all right.”

“But what –? I don’t see. What do you mean to do?”

“I looked about for a weapon also. It is an astonishing thing how few weapons there are nowadays. If you consider that in the Stone Age men owned scarcely anything but weapons. I hit at last upon this lamp. I have wrenched off the wires and things, and I hold it so.” He extended it over the hypnotist’s shoulders. “With that I can quite easily smash your skull. I will – unless you do as I tell you.”

“Violence is no remedy,” said the hypnotist, quoting from the “Modern Man’s Book of Moral Maxims.”

“It’s an undesirable disease,” said Denton.

“Well?”

“You will tell that chaperone you are going to order the girl to marry that knobby little brute with the red hair and ferrety eyes. I believe that’s how things stand?”

“Yes – that’s how things stand.”

“And, pretending to do that, you will restore her memory of me.”

“It’s unprofessional.”

“Look here! If I cannot have that girl I would rather die

– Este în regulă.

– Dar cum...? Nu înțeleg. Ce ai de gând să faci?

– De asemenea, am căutat o armă. Este uimitor cât de puține arme există în ziua de azi. Când te gândești că în epoca de piatră oamenii abia dacă dețineau altceva în afară de arme. În cele din urmă am dat de această lampă. I-am smuls firele și celelalte componente și o voi ține astfel. O întinse deasupra umerilor hipnotistului. Cu aceasta pot cu ușurință să vă sparg țeasta. Și o voi face, dacă nu faceți după cum vă spun.

– Violența nu lecuiește nimic, spuse hipnotistul citând din „Cartea de maxime morale a omului modern”.

– E o boală de nedorit, spuse Denton.

– Ei bine?

– Îi veți spune însoțitoarei că vreți să îi comandați fetei să se căsătorească cu acea bestie mică, noduroasă, cu părul roșu și ochi de nevăstuică. Bănuiesc că așa stau lucrurile?

– Da, așa stau lucrurile.

– Și în timp ce vă prefaceți că faceți asta, îi veți reda amintirile cu mine.

– E neprofesional.

– Ascultați! Prefer să mor decât să nu pot să am parte de



than not. I don't propose to respect your little fancies. If anything goes wrong you shall not live five minutes. This is a rude makeshift of a weapon, and it may quite conceivably be painful to kill you. But I will. It is unusual, I know, nowadays to do things like this – mainly because there is so little in life that is worth being violent about."

"The chaperone will see you directly she comes –"

"I shall stand in that recess. Behind you."

The hypnotist thought. "You are a determined young man," he said, "and only half civilized. I have tried to do my duty to my client, but in this affair you seem likely to get your own way . . ."

"You mean to deal straightly."

"I'm not going to risk having my brains scattered in a petty affair like this."

"And afterwards?"

"There is nothing a hypnotist or doctor hates so much as a scandal. I at least am no savage. I am annoyed . . . But in a day or so I shall bear no malice . . ."

"Thank you. And that we understand each other, there is no necessity to keep you sitting any longer on the floor."

această față. Nu am de gând să vă respect micile capricii. Dacă ceva merge prost, nu veți mai trăi nici măcar cinci minute. Aceasta e o improvizație grosolană de armă și e posibil să fie dureros să vă omor. Dar o voi face. Știu, în ziua de azi e neobișnuit să faci asemenea lucruri, în mare parte pentru că au mai rămas atât de puține lucruri în viață pentru care să merite să fii violent.

– Însoțitoarea te va vedea imediat ce vine...

– Voi sta în acel cotlon. În spatele dumneavoastră.

Hipnotistul se gândi. „Ești un tânăr hotărât” spuse acesta, „și doar în parte civilizată. Am încercat să îmi fac datoria față de clientul meu, dar în această chestiune pare că vei obține ceea ce îți dorești...”

– Intenționați să vă ocupați de asta fără ocolișuri?

– Nu am de gând să îmi las creierii să fie împrăștiați pentru o chestiune atât de meschină ca aceasta.

– Iar apoi?

– Nimic nu urăște mai mult un hipnotist sau un doctor ca scandalul. Eu cel puțin nu sunt sălbatic. Sunt enervat... Dar într-o zi, două nu voi mai avea niciun resentiment.

– Mulțumesc. Acum că ne-am înțeles, nu mai e nevoie să vă țin în continuare așezat pe podea.



Notes

ⁱ Queen Victoria, Queen of the United Kingdom of Great Britain and Ireland from 1837 until her death in 1901. (Wikipedia)

ⁱⁱ *The Times*, British national newspaper. It first appeared in 1785 under the title *The Daily Universal Register*. Became *The Times* in 1788. (Wikipedia)

ⁱⁱⁱ *The Queen Anne style* refers to English Baroque architectural style. The latter is a term used for “the developments in English architecture that were parallel to the evolution of Baroque architecture in continental Europe between the Great Fire of London and The Treaty of Utrecht” (Wikipedia)

^{iv} Half-timber work, building technique in which external and internal walls are made of timber frames and the gaps between the structural members are filled with plaster, or wattle and daub. (Encyclopedia Britannica) Because there was no hard wood available, in some regions of Europe, as for example Romania and Hungary, houses were built using whole logs. (Birtanexpress)

Note

ⁱ Regina Victoria a fost Regina Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei din 1837 până la moartea sa în 1901.

ⁱⁱ *The Times* este un ziar britanic național. A apărut pentru prima dată în 1785 sub titlul de *The Daily Universal Register* și a devenit *The Times* în 1788.

ⁱⁱⁱ The Queen Anne style se referă la stilul architectural baroc englez, termen folosit pentru a vorbi despre „dezvoltările în arhitectura engleză paralele cu evoluția arhitecturii baroce în Europa continentală, în perioada dintre Marele Incendiu din Londra și Tratatul de la Utrecht”

^{iv} Paianta este un sistem de construcție în care pereții exteriori și interiori sunt realizați din cadre de lemn, iar spațiile dintre componentele structurale sunt umplute cu materiale precum cărămidă, ipsos sau lut amestecat cu nuiele. În anumite părți din Europa, precum România și Ungaria, deoarece nu se găsea lemn de esență tare casele erau construite folosind bușteni întregi.



^v *Lincrusta Walton*, the first washable wallcovering. Invented by Frederick Walton. It first appeared in 1877 and had an instant success. The Victorians appreciated it for its sanitary properties, durability and aesthetic effects. Originally called “Linoleum Muralis” but renamed “Lincrusta Walton” – Lin for Linum (flax, from which linseed oil is made) and Crusta (Relief). The inventor’s name was added in order to prevent other firms from using the same title. (anaglyptalincrusta.com)

^{vi} Henri Georges Stephane Adolphe Oppenheimer de Blowitz, born at Blovice, Bohemia, December 28, 1825; died in Paris January 18, 1903. Special correspondent at Paris of the London *Times*. (JewishEncyclopedia.com)

^{vii} Damask, silk or linen fabric with a pattern woven into it. It is used for table linen and upholstery (oxforddictionaries.com)

^{viii} Torpedo catcher, fast vessel used for pursuing and destroying torpedo boats. (Webster-dictionary.org)

^{ix} Pimlico, region of western London, England, in southwestern Westminster (Encyclopedia Britannica)

^v Lincrusta Walton este primul model de tapet lavabil. A fost inventat de către Frederick Walton. A fost lansat în 1877 și s-a bucurat de un succes imediat. Era apreciat în epoca victoriană pentru proprietățile sale sanitare, pentru durabilitate și efectul estetic. Inițial se numea „Linoleum Muralis”, dar a fost redenumit „Lincrusta Walton”, unde Lin provine de la Linum (în, din care este fabricat uleiul din semințe de in) și Crusta (în relief). Numele inventatorului a fost adăugat pentru a împiedica alte firme să folosească aceeași titulatură.

^{vi} Henri Georges Stephane Adolphe Oppenheimer de Blowitz, s-a născut la Blovice, în Boemia, pe data de 28 decembrie 1825; a murit la Paris, în data de 18 ianuarie 1903. Corespondent special la Paris al ziarului londonez Times.

^{vii} Damasc, material din mătase sau pânză de in, țesut cu desene, folosit la realizarea fețelor de masă și pentru tapițerii.

^{viii} Navă de luptă anti-torpilă, ambarcațiune rapidă folosită pentru urmărirea și distrugerea navelor de război echipate cu torpile.

^{ix} Pimlico, regiune situată în vestul Londrei, în partea de sud-vest a burgului Westminster.



^x George Shillibeer, a London coachbuilder, visited Paris in 1828 and was impressed by the effectiveness of its bus service. In 1829 he imported the idea to London and began operating a single horse-drawn omnibus which connected the suburbs of Paddington and Regent's Park to the City. (londontransportmuseumcollection.org)

^{xi} Old Palace Yard, paved open area located in Central London, in the City of Westminster. It lies between the Palace of Westminster to its north and east and Westminster Abbey to its west. (Wikipedia)

^{xii} Piccadilly, roadway in London, running from Hyde Park Corner in the west to Piccadilly Circus in the east. (Wikipedia)

^x În anul 1828, George Shillibeer, un fabricant londonez de birje, vizitează Parisul și este impresionat de eficiența noului serviciu de transport oferit de acesta. În următorul an aduce ideea la Londra și începe să opereze un omnibus tras de un singur cal, asigurând legătura dintre suburbiile din Paddington și Regent's Park cu partea administrativă a Londrei.

^{xi} Old Palace Yard (Vechea curte regală) este o zonă pietruită, neacoperită, aflată în partea centrală a Londrei, în burgul Westminster. Se găsește între Palatul Westminster, la nord și est de acesta și Westminster Abbey, în vest.

^{xii} Piccadilly este o stradă londoneză care se întinde de la Hyde Park Corner în partea de vest, pâna la Piccadilly Circus în partea de est.

